

βρασιλεύς γεῦμα τὸ ὁποῖον ἐπικνυλαμβάνει τὰς ἀρχὰς κυρίως τῆς Ἀρτης.

Ἀπορῶ πῶς κατῴρθωται νὰ σοὶ γράψω, ὅσα ἔγραψα. Τόσον εἶνε συγκεχυμένος ἐκ τῆς κοπώσεως καὶ τῆς ταρχαλῆς ὁ νοῦς μου! Σοῦ γράφω μετὰ τὸ γεῦμα καὶ ἀπὸ τοῦ παρχαθύρου μου ἀπλοῦται μαγικὸν πανόραμα, ἡ Ἀρτα καὶ τὰ περίχωρά της. Ἡ Ἀρτα εἶνε πόλις κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς τοῦ ποταμοῦ Ἀράχθου ὄχθης. Ἀπέναντί της ἐπὶ τῆς ἐτέρας ὄχθης ἐκτείνεται μακρὸς ἐλαιὼν καὶ σειρά ὀρέων, ὧν ἐν τοῦ Ζαλόγκου. Ἡ πόλις εἶνε τουρκικὴ, ἔχουσα δρόμους ὅχι πολὺ στενοὺς, ἀλλὰ σκολιούς, καὶ καφασωτὰ παράθυρα. Ἀλλὰ πᾶσα οἰκία ἔχει τὸν κήπὸν της, διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ παρχαθύρου μου παρίσταται μοι ὡραῖον σύμπλεγμα οἴκων μέσφ δένδρων καὶ σκιαδῶν. Ἐξέχει ἐπὶ καλακισθησίᾳ καὶ τεχνικῇ διασκευῇ ὁ κήπος τοῦ Μητροπολίτου, ὅστις εἶνε καὶ στιχουργός. Ἐξῴθεν τῆς πόλεως ἀρχονται οἱ καθ' αὐτὸ κήποι, οἵτινες εἶνε ἀληθῶς μαγικοὶ, φέροντες πρὸς τὸ ἴστορικὸν γεῖθρι τῆς Ἀρτας, περὶ τοῦ ὁποῖου ὑπάρχουσι πολλὰ δημοτικὰ ἄσματα. Ἐκεῖ μοὶ ἔδειξαν γηραιὴν πλάτανον, ἐφ' ἧς μοὶ εἶπε γέρων Ἀρτινός, πολλῶν ἀρήρεσε τὴν ζωὴν δι' ἀγχόνης ἡ θηριωδία τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ. Ἀνέβη τὴν μακρὰν αὐτὴν καὶ λιθόκτιστον γέφυραν, ἀλλ' ἔσθην αἶφνης ἐν τῷ μέσφ. Οἱμοὶ! ἐκεῖ ἀκριβῶς τελευτᾷ ἡ Ἑλλάς καὶ ἀρχεται ἡ Τουρκία. Ἐτέρωθεν τῆς γεφύρας παρχαμένει ἀνὰ ἐν ἀπόσπασμα τῶν ὁμῶρων κρητῶν. Ἐκεῖθεν εἶνε μαγικὴ ἡ περιφέρεια τῆς Ἀρτης.

Ἐπεσκέφθην ἀρχαίαν Βυζαντινὴν ἐκκλησίαν, Παρηγορίτισσαν καλουμένην, τῆς ὁποίας οἱ ἐσωτερικοὶ κίονες ἔχουσι τύπον καλλιστής ἑλληνικῆς τέχνης. Ἡ ἐκκλησίᾳ αὕτῃ μοὶ ἀνέμνησε τὴν Κατωπολιανὴν τῆς Πάρου, διότι ἔχει πολλὴν πρὸς αὐτὴν συγγένειαν. Πόσα εἶδον ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος, ἐφ' ἧς ἐκ Πάρου ἀπέπλευσα καὶ πόσον ἀπέχω ἐκεῖθεν! Περιεπλανήθην τὴν Ἑβραϊκὴν συνοικίαν, ἣτις ἦτο ἡ μᾶλλον ἐορτασίμως διασκευασμένη. Εἶδον τοὺς ἱσραηλίτας, ὅλους ψοφοδεεῖς καὶ ὠχρούς. Νομίζεις, ὅτι τοὺς ἀκολουθεῖ τοῦ Χριστοῦ ἀληθῶς ἡ κατάρτα. Καὶ ἐν Κερκύρᾳ καὶ ἐδῶ ὁ αὐτὸς τύπος, ἐν Ἀρτῇ ὅμως μοὶ ἐφάνησαν κατὰ τι καθεύτεροι.

Περὶ τῶν κατοίκων δὲν ἔχω νὰ σοὶ εἶπω πολλά, ἀφοῦ σοὶ ἔγραψα περὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ των. Τοὺς εὗρον ἀπλοῦς, ἀγαθοὺς, ἀλλὰ φέροντας δυστυχῶς βαθύτατα ἐγκεχαρᾶγμένα τῆς δουλείας τὰ ἔχνη. Ἐπὶ πολὺ θὰ ἐργασθῇ ἡ Ἑλλάς ἵνα τοὺς ἐκπολιτίσῃ. Αἱ γυναικὲς των ὅμως εἶνε δι' ἐμὲ θέμα εὐχαρίστου μελέτης. Σὲ βλέπουσι διὰ τῆς ἄκρας τῶν ὀφθαλμῶν, οἵτινες κύπτουσι χαμηλὰ πρὸς τῶν ποδῶν τὰ ἄκρα πάντοτε. Ἐχουσι τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τῆς κοιλίας, ὅταν ταῖς ὁμιλεῖς, ψιθυρίζουσι μόνον καὶ γίνονται κατακόκκινοι, ἐνῶ δὲ ἡ περιέργειά των εἶνε γυναικεῖα περιέργεια εἰς ὅλην τὴν ἑκτασιν, ὅταν περὶ σπεύδουσιν ἵνα κρυθῶσιν ἐν τῇ αὐλῇ

ἕως οὗ περάσῃς. Μόνον ἡ διευθύντρια τοῦ Παρθενωναίου εἶνε γυνὴ τέλος πάντων, ἢ καὶ ἐν τῇ ἀκόμψῃ λευκῇ ἐσθῇτὶ της καὶ ταῖς ὑποκλίσεσι διακρίνεις καὶ ἐν αὐτῇ μίαν γραμματισμένην Ἀρτινήν. Ζ

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΤΣΑΤΡΑ — ΠΑΤΡΑ

Ἐλεγον: Ἀγαθὴ τύχη, ἡ κατὰστασις τῶν νέων χωρῶν ἤρχισεν ἀπὸ Α (Ἀρτα) καὶ θὰ τελειώσῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς Β (Βῶλος), ὥστε, ἕως οὗ φθάσωμεν εἰς τὸ Ω τῶν ἐθνικῶν πόθων, ἔχομεν ἀκόμη 22 σταθμοὺς Γιάννινα, Δημινίκον, Ἐλασσῶνα, Ζαγόρι κτλ. κτλ. — Ἀλλὰ, μὲ διέκοψεν εἰς ἀπαισιόδοξος, δὲν βλέπετε, ὅτι τὸ Ω εἶναι κολλητὰ εἰς τὸ Β τοῦ ΒΩΛΟΥ; Τότε ἠναγκάσθην νὰ ὑποστηρίξω τὴν κατὰ τὴν «Παλιγγενεσίαν» διὰ τοῦ Ο γραφὴν τοῦ Βόλου καὶ εἶπα ἀκάθε κουτὸς μὲ τὴ γυνῶσί του.»

* *

Ἐσχομεν τὴν τύχην νὰ γείνωμεν μάρτυρες τοῦ μαρτυρίου τῶν ὑπὲρ πατρίδος μαρτυρησάντων ἡμιόνων, μισοξενουμένων ἐνταῦθα μεταγωγικοῦ τινοῦ οὐλαμοῦ. Κρίμα, ἐνῶ τόσα ἄλλα κτήνη ἐπαχύνθησαν ἐκ τῆς ἐπιστρατεύσεως, αὐτὰ νὰ καταντήσουν σκελετοὶ ἐπενδεδυμένοι δέρμα καὶ ἐκεῖνο πολύθυρον. Πρέπει νὰ μάθουν ἐκεῖνοι, εἰς οὓς εἶναι ἀναθεθεμένη ἡ συντήρησίς των, ὅτι ὀφείλουσι ν' ἀγχιπῶσι τὰ ζῶα, ἀφοῦ κατὰ τὴν φράσιν μέλους τινὸς τῆς Προστέτιδος τῶν ζώων ἐταιρίως τῶν Περσιῶν, celui qui aime les bêtes aime toujours ses semblables.

* *

Αἱ σατυρικαὶ μὲς ἐφημερίδες «Δηλητήριον» καὶ «Καρμανιόλα» ἔδυσαν ἅμα τῇ ἀνατολῇ των, τὸ μὲν «Δηλητήριον» διότι ἴσως ἦτο ἐκ τῶν τόσων δραστηκῶν, ἅτινα θραύουσι τὰ ἀγγεῖά των, ἡ δὲ «Καρμανιόλα» διότι ὁ Μπόγρης της δὲν ἠδύνετο νὰ γείνῃ Τάανερ.

* *

Γνωστοῦ ὄντος, ὅτι τὰ φαρμακεῖα ἔχουσι τὴν ἀτυχίαν νὰ συνάζουσι τοὺς ἀέργους, τὸ Ἀστυνομικὸν μὲς κατάρτημα φέρει πρὸ τῆς εἰσόδου ἐρυθρὰν ἐπιγραφὴν «ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ».

* *

Τὸ τηλεγραφεῖον ἐδήλωσεν ὅτι μετὰ τῶν ἀρτισυ-

στάτων τοῦ Κράτους τηλεγραφείων εἶναι καὶ τὸ τῆς Νεαπόλεως, ἀλλὰ δὲν μᾶς λέγει ποῦ τῆς Ἑλλάδος κεῖται αὐτὴ ἡ Νεάπολις. Μήπως εἶναι ἡ Νέα Πέλλα μετονομασθεῖσα διὰ τηλεγραφικοῦ διατάγματος, ὡς καὶ τὸν τηλεγραφησαντὴ μοι φίλον Ἀλεξόπουλον μετεβόη- πτισαν εἰς Ἀλέξιον Ποῦλον;

* *

Ἐπιστολὴν ἐξ Ἀρτης σταλεῖσαν ταχυδρομικῶς τῇ 7 ἐλázομεν ἐν Πάτρει τῇ 16 δηλ. δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἐδῶ ἀφίξιν τοῦ ἐπιτελείαντος ἡμῖν, ὅστις διαμείνας μετὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς δύο ἀκόμῃ ἡμέρας εἰς Ἀρταν διέβη καὶ παρέμεινεν ἐπὶ ἡμέρας εἰς Καρδασαράν Ἀγρί- νιον καὶ Μεσολόγγιον· διὰ νὰ μὴ μᾶς φιλονεικηθῇ τὸ γεγονός, φυλάττομεν τὸν φάκελλον μὲ τὰς χρονολογίας τῶν ταχυδρ. σημμάτων. Μήπως ἡ Ἀρτα κεῖται εἰς τοὺς Ἀντίποδας;

* *

Οἱ καλόγηροι ἐπιτίθενται θρασέως κατὰ πεζῶν καὶ καθ'αλαρέων. Εἰς δὲ τὸν φίλον ἱππέα τὸν λαβόντα ἀνερ- ρωτικὴν ἀδειαν, χάριν κωλυόντων αὐτὸν νὰ ἱππεύῃ καλο- γήρων, ὑπομνησόμενοι τὸ ῥητὸν Timeo danaos et dona- ferentes καὶ συνιστῶμεν προσχὴν εἰς τοὺς καλογήρους.

* *

Ἐν τῇ κηδείᾳ τοῦ Λόντου οἱ ἐπικηδεῖοι ῥήτορες κ.κ. Χοῖδᾶς καὶ Συνοδινὸς ἐμχυσάτην ὁ πρῶτος ἐχολώθη διότι ὁ δεύτερος τὸν προέλαβε καὶ μὴ ἐκφωνήσας τὸν λόγον του, τὸν ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν «Φορολογούμενον» διότι κατὰ τὴν σύνταξιν, «αὐτόκλητος ἀγορητὴς κατέ- λαβεν ἐξ ὑπογίου τοῦ βήμα καὶ κατηνάλωσε τὸν χρόνον στερήσας τὴν τελετὴν τοῦ ὀρκιστοῦ ἐγκαλλωπίσμα- τος.» Ἐν τῷ λόγῳ τοῦ κ. Χοῖδᾶ ἀνέγνωμεν ὅτι ὁ αὐ- διμος Λόντος ἦτο σκαπανεὺς τῆς ξενοκρατείας ἐπὶ Ὀ- θωνος.

* *

Δίλημμα Φανού. «Ἐὰν ὁ Μανώλης τοῦ Πειραιῶς ἦ- ναι γνωστικός, τότε καλὰ καὶ γνωστικὰ ὠμίλησεν, ἐὰν δὲ πάλιν ἦναι τρελλός, καλὰ ἐπίσης καὶ γνωστικὰ καὶ ἀληθῆ διεκήρυξε, διότι ἀπὸ τρελλὸν καὶ ἀπὸ μικρὸν μα- θαίνεις τὴν ἀλήθειαν.» Προτείνομεν νὰ μελοποιηθῇ πρὸς τιμὴν τοῦ Μανώλη τὸ «Μανώλη μ' εἴς' ἄρματά σου...»

* *

Κατ' ἐπιστολὴν ἐξ Ἀρτης οἱ στρατιῶται ἐζητω- κρούγασαν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως ὑπὲρ τῆς ἀπολύσεως τοῦ στρατοῦ καὶ πολλοὶ προσφυλακίσθησαν. Δὲν χρήζει σχολίων.

Ἐχουν δίκκιον οἱ Τοῦρκοι λέγοντες ὅτι ὁ στρατός μας σύγκειται κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ Ἀγγλῶν, διότι οἱ στρατιῶται μας ὅαν Ἑγγλέζοι πληρώνουν τὸν παρὰ μπροστά.

ΝΕΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ.

Μεταξὺ τῆς παρχλίκας καὶ τῆς πόλεως σειρὰ βρε- λίων παμμεγέθων παρεντίθενται καὶ ποταμοὶ ἐξ ὕψους ῥητίνης σχηματισθέντες ἐν ταῖς ὁδοῖς, φέρουσι τὰ θολὰ ῥεῖθρά των πρὸς τὴν θάλασσαν. Αἱ ταβέρναι δὲν δει- κνύουσι πλέον τὰς σεβαστάς βρελικὰς συστοιχίας των, ἀλλὰ μόνον τὰ βάρη των, εἰς γενικὴν δὲ καθαριότητα ὑποβιβάζονται, ἐτοιμίζονται νὰ ὑποδεχθῶσιν ἐν ταῖς κοιλίαις των τὸν κατὰ τὸν Ἰωνὰ τὸν Χῖον,

» Ἀδαμον παῖδα, ταυρωπὸν, νέον οὐ νέου, ἡδιστον, » πρόπολον βαρυγδούπων ἐρώτων, οἶνον ἀρσιπνοον, ἀν- »θρώπων πρῦτανιν.»

Πρὸ τῶν παρὰ θύρα πολυλοίσβοιο θαλάσσης ἱστα- μένων βρελίων τούτων εἶδομεν φίλον μας τινα, ὅστις ὀσφρακνόμενος τὸ ἡδὺ τῆς ῥητίνης καὶ τοῦ οἶνου ἄρωμα, ἐψιθύρριξε τὸ τοῦ κωμικοῦ Διφίλου.

ᾧ πᾶσι τοῖς φρονούσι προσφιλέστατε

Διόνυσε, καὶ σοφώταθ' ὡς ἡδύς τις εἶ·

ὅς τὸν ταπεινὸν μέγα φρονεῖν ποιεῖς μόνος

τὸν τὰς ὀφρῦς αἶροντα συμπείθεις γελῶν

τὸν τ' ἀσθενῆ τολμᾶν τι, τὸν δειλὸν θρασύν.

Ἐὰν ἡ κακὴ μοῖρα ἔφερε τὸν Τορπιλογεώργην, κατὰ Σουρῆν, ἐντὸς τοῦ «Μισούλη», ὅστις ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ χρεμίου του «Ὀλγας», «Μπουμπουλίνης» καὶ «Γύδρας» δεικνύει ὑμῖν τὸ χάριεν σῶμά του, βεβηώς ἡ Χαλκίς ἤθελε μυδροβοληθῇ ὑπ' αὐτοῦ, ὅστις ἀνκαμφιδόλως ἤθε- λεν ἐκλάβει τὰς συστοιχίας τῶν βρελίων, ὡς βόμβας ἐτοιμούς· νὰ ἐκπέμψωσι τὰς σφαῖρας των κατὰ τοῦ στό- λου των.

— Ἡ Χαλκίς εἶναι ἔδρα τῆς Μοιραρχίας τοῦ νομοῦ Εὐβοίας καὶ τῆς Εἰσπγγελείας, πολλὰ δὲ τὰ ἐκ χωροφυ- λάκων (ἔργα χειρῶν Τρικούπη) ὀργανὰ των, ἐκ περισσοῦ δ' ἐνισχύονται καὶ ὑπὸ τοῦ 1 λόχου, τοῦ 1 πεζικοῦ τάγ- ματος. Καὶ μόλις ταῦτα 26 φυγόμενοι καὶ 16 φυγόποινοι ἀναπνέουσι τὸν καθαρὸν ἀέρα ἐν τοῖς ἀμπελίοις, μίαν ὥραν ἀπέχουσι τῆς πόλεως, περιφερόμενοι ἡσυχοί, ἀνε- νόχλητοι, κλέπτοντες ζῶα, καὶ φονεύοντες ἀνθρώπους. Εἴχετε δίκκιον ὑποστηρίζοντες ἄλλοτε τὴν κατήργησιν